

DODELIJK ONTBIJT

Alain Dierckx

Het is een dappere vlo die zijn ontbijt durft te eten op de lip van een leeuw.

**William Shakespeare, Engels toneelschrijver en dichter
1564-1616**

Het onmogelijke kan niet gebeurd zijn, dus moet het onmogelijke, ondanks de schijn, mogelijk zijn.

Agatha Christie, Brits schrijfster 1891-1976

24 december

Zemst, Vlaams Brabant

8 uur 's ochtends

1 Een hogere macht

Twee uur voor zijn dood staat Joseph Kambila voor de spiegel in zijn badkamer en hoort hij zijn vriendin zeggen dat ze niet weet wat ze moet aantrekken. Hoeveel keer heeft hij die zin nu al horen uitspreken sinds ze samen zijn? In tegenstelling tot haar heeft hij zijn kleren al aangetrokken en dat heeft welgeteld drie minuten geduurd. Gewone kleren, niets speciaals, ondanks het feit dat ze straks op restaurant gaan. Dat komt er nu eenmaal van om samen te wonen met een vrouw voor wie uiterlijk helemaal bovenaan op haar prioriteitenlijstje staat. Zelf is hij daar totaal niet mee bezig. Hij werpt een blik op de grote, zwarte man die hij voor zich in de spiegel ziet staan en is best tevreden met wie hij daar ziet. Hij bekijkt zijn kapsel en gaat met zijn dikke vingers door zijn haren die op korte tijd voor driekwart grijs geworden zijn. Dat vindt hij niet erg. Integendeel, hij beschouwt het zelfs als een troef want vrouwen vinden die grijze haren blijkbaar erg charmant. Hij trekt zijn buik in en steekt zijn borst vooruit. Ondanks de achtenzestig jaar op de teller ziet hij niet zoveel verschil met de man die hij was zo'n twintig jaar geleden. Enkele rimpels erbij, een paar ouderdomsvlekken op de rug van zijn handen, meer niet. Wat hem echter stoort is niet wat hij in die spiegel ziet maar wel wat hij elke dag voelt. De pijn aan zijn gewrichten, aan zijn heupen, het moeilijk te been zijn. De wandelstok die daar tegen de muur staat en hem lijkt aan te staren, laat nooit na hem daaraan te doen denken, ook

op de momenten dat hij gezellig in de zetel zit. Hij haat het feit dat hij daarvan afhankelijk is, dat hij dat hulpmiddel moet gebruiken om vlot te kunnen stappen. Stilletjes vervloekt hij zijn vader en zijn grootvader en iedereen van de generaties daarvoor. De heupen van de mannen zijn namelijk zonder uitzondering het zwakke punt in zijn familie. Joseph zucht en verlangt naar de tijden van onbezonnenheid en complete vrijheid toen hij nog jong was. Vrijheid die hij nu niet meer heeft omdat zijn lichaam hem begint tegen te werken. Plots krijgt hij een kramp ter hoogte van zijn maag en onwillekeurig krimpt hij ineen. Wat is dat toch? Hij is vanochtend door die krampen wakker geworden, iets wat hij nog nooit eerder heeft meegemaakt. Over zijn spijsvertering heeft hij nog nooit te klagen gehad. Komt het door iets wat hij gisteren gegeten heeft? Joseph Kambila is er echter de man niet naar om aan de pijn toe te geven. Hij denkt er niet aan om af te zeggen voor het Kerstontbijt dat voor de allereerste keer in het dorp wordt georganiseerd. Vooral ook omdat het doorgaat in het restaurant van René, zijn rechtstreekse concurrent. Hij hoopt dat René zijn aanwezigheid zal appreciëren, als een soort goedmaking na de vreselijke dingen die er tussen hen zijn gebeurd. Voorovergebogen omdat hij de pijn op die manier minder voelt, wacht hij tot de kramp geleidelijk wegtrekt en richt zich dan terug op. Hij haalt diep adem en voelt met zijn hand ter hoogte van zijn maagstreek of er daar eventueel iets zou zitten. Hij pookt met zijn vingers op verschillende plekken in zijn buik tot het pijn begint te doen maar hij voelt niets abnormaal. Hij heeft zo het gevoel dat die krampen gaan blijven komen. Misschien heeft het niets te maken met zijn eten en heeft er zich een ziekte in zijn lijf genesteld zonder dat hij het weet. Misschien is het zelfs de grote K. Hij schudt zijn hoofd om die negatieve gedachten te verdrijven en opent

een deur van het badkamerkastje. Terwijl hij het flesje geurige mannenparfum eruit haalt en wat op zijn keel en nek sproeit, hoort hij een andere bekende zin komen aanwaaien vanuit een andere kamer. Eentje die hij gemakkelijk had kunnen voorspellen, niet alleen de woorden, maar ook de toon waarop ze uitgesproken worden.

‘Joseph, ik ga niet naar dat ontbijt, ga maar alleen.’ De toon is er een van frustratie, boosheid en zelfmedelijden. Typisch voor Brigitte denkt hij. Ondanks de naweeën van de krampen in zijn buik, glimlacht hij en besluit dat hij haar moet gaan redden. Gniffelend neemt hij zijn wandelstok en stapt naar de dressing naast de slaapkamer van waaruit de noodkreet afkomstig is. ‘Brigitte, hoe durf je dat te zeggen?’, zegt hij lachend. ‘Het hangt hier gewoonweg vol met kleren! Wil je dat ik iets voor jou kies?’

De boze blik die hij als antwoord krijgt, zegt genoeg, dus hij dringt niet verder aan en houdt zijn mond. Hij kon het alleen maar proberen. Geamuseerd blijft hij rustend op zijn wandelstok staan kijken. Hij ziet haar in complete radeloosheid staren naar de grote verzameling jurken, broeken en bloezen die elke week nog een beetje groter wordt door haar niet aflatende shopping drift. Joseph Kambila beseft maar al te goed dat hij op deze vrouw verliefd is. Zo verliefd dat hij zijn huwelijk voor haar opgeblazen heeft, iets wat veel mannen beloven maar uiteindelijk nooit doen. Hij deed het wel, en niet omdat die vrouw zoveel jonger is dan hijzelf. Brigitte Moons is gewoonweg niet minder dan de ideale vrouw voor hem. Begiftigd met een extraverte persoonlijkheid, vol energie en heel schrandere, waardoor hij met haar over werkelijk alles kan praten. Het klikte meteen tussen hen beiden. Vanzelfsprekend speelde haar uiterlijk ook een grote rol, met haar blanke huid en met haar

uitgesproken vrouwelijkheid. Als ze hem nogmaals een kwade blik toewerpt, beseft hij dat ze momenteel echter niet op dezelfde golflengte zitten.

‘Als het is om hier onnozel te komen doen, blijf dan beter weg’, snauwt ze hem duidelijk gefrustreerd toe. Joseph wist natuurlijk op voorhand dat ze hem nooit een kledingstuk voor haar zou laten kiezen. In haar ogen kent hij niets van mode, en weet hij zelfs niet welke kleuren bij elkaar passen en welke niet. En als hij heel eerlijk is, moet hij toegeven dat ze daar een punt in heeft. Hij laat de glimlach van zijn gezicht verdwijnen en tracht een soort van begrip en medelijden te tonen. Terwijl zij in haar persoonlijke paradijsje ronddraait als een leeuwin in een kooi, slaat hij haar met verborgen plezier nog heel even gade. Haar lange haren heeft ze nonchalant opgestoken met een grote speld en dat wil zeggen dat na de keuze van haar outfit het kapselritueel nog moet plaatsvinden. Dat weet hij uit ervaring. Het betekent dus dat ze zoals altijd te laat op de afspraak zullen aankomen. Hij besluit tegen beter weten in nog een poging te doen om de situatie te ontmijnen.

‘Het is maar een ontbijt, schatje, in een restaurant dat we goed kennen’, probeert hij. Een antwoord blijft uit, dus er zit niets anders op dan de aftocht te blazen.

‘Ga je maar aankleden, ik ben bijna klaar’, hoort hij haar achter zijn rug zeggen. Joseph Kambila zucht bij het horen van deze woorden en laat ontmoedigd zijn schouders zakken. Hij dacht namelijk dat hij de juiste kleren al had aangetrokken. Een hogere macht beslist daar echter anders over en dus stapt hij naar zijn eigen kleine en veel minder gevulde kleerkast. Mocht hij geweten hebben dat hij twee uur later dood op de vloer van de toiletten in een restaurant zou liggen, had hij waarschijnlijk nooit die moeite gedaan.

2 Winterslaap

Enkele kilometers verder zit een ander stel rustig aan de keukentafel. Zij zijn wel al klaar om binnen enkele minuten ook te vertrekken naar het Kerstontbijt in het plaatselijke restaurant Den Vollen Buyck. Marie-Laure Geeroms, de bijna ex-vrouw van Joseph Kambila, geniet nog even van de sfeer van de ochtend in haar gezellige warme keuken. Vandaag geen ouderwetse boterham met confituur en eentje met choco zoals andere dagen, enkel een tas koffie om straks de kou te kunnen trotseren. De ochtend is voor haar het mooiste moment van de dag, ook in deze donkere winterperiode. Ze werpt een blik door het raam op de grote tuin die volledig ondergesneeuwd is en die er door dat witte tapijt heel vredig uitziet. De zon komt aarzelend op van achter de hoge haag aan de achterzijde van de tuin en doet haar best om de temperatuur de hoogte in te krijgen. Maar ze bezit nog niet voldoende kracht om de dooi te laten inzetten. Aan het dak van het tuinhuisje hangen ijspegels van wel tien centimeter lang en die zien er niet uit of ze op elk moment kunnen beginnen te smelten. Een schichtig meesje landt op een tak van een van de zwarte skeletachtige bomen in de tuin en het schiet haar plots te binnen dat ze voedsel voor de vogels moet gaan kopen. Ze houdt van deze tuin die bij het huis hoort waar ze jaren met Joseph heeft gewoond en waar ze altijd gelukkig is geweest. Vandaag komt Joseph hier nog enkel als gast en woont ze er samen met een andere man. Vanuit haar ooghoeken kijkt ze stiekem naar haar nieuwe partner die traditiegetrouw geconcentreerd zijn krant aan het lezen is. Ze is er zeker van dat in het plaatselijke roddelcircuit verkondigd werd dat ze wel heel snel een andere vent had

binnen genomen. Maar wat moest ze dan doen toen Joseph vertrokken was? Alleen blijven in dat grote huis? Dat zag ze totaal niet zitten. Toen Harry haar een maand na de breuk met Joseph aansprak in de lokale koffiebar, had ze die dus ook niet wandelen gestuurd. Hun blikken hadden elkaar bij eerdere gelegenheden al gekruist, al dan niet toevallig. Hij was een vaste klant in die koffiebar en ook in het restaurant waar ze straks naartoe zullen gaan, was hij haar al opgevallen. Het deed haar eerlijk gezegd deugd om met hem te praten. Heel even had ze zich afgevraagd of ze het deed uit wraakgevoelens omdat Joseph haar had verlaten, maar ze had die gedachte zo goed mogelijk verdrongen. Ze besloot dus te genieten van de mannelijke aandacht die ze kreeg en die haar weer veertig deed voelen terwijl ze eigenlijk volgend jaar zestig wordt. Het feit dat ze Harry een heel aantrekkelijke man vindt, hielp haar ongetwijfeld over de schreef. Van uit haar ooghoeken bewondert ze nu ook zijn symmetrische gelaat, zijn donkerbruine ogen en die grote, rechte neus. Ze vindt hem een stuk knapper dan Joseph en ze vertoont zich graag aan de buitenwereld aan zijn zijde. Met zijn lengte van meer dan een meter vijftachtig en zijn brede schouders straalt Harry een en al kracht uit, waardoor ze zich beschermd en veilig voelt. Maar net zoals iedereen, heeft Harry natuurlijk ook zijn zwakke punten. Ze heeft heel hard moeten wennen aan zijn plotse stemmingswisselingen. Van heel lief en teder kan hij plots heel hard en gemeen zijn. Op die momenten vreest ze er zelfs voor dat hij gewelddadig zou worden, alleen al door de manier waarop hij haar aankijkt als ze tegen hem durft in te gaan. Daar zal ze echter nooit mee ophouden, integendeel. Ze is altijd een vechter geweest en houdt best van wat spanning in een relatie. Een schoothondje als man is nooit haar ambitie geweest. Haar eerste man was dat

evenmin, maar dat vond zijn oorsprong in iets anders. Joseph teert op de uitstraling van de macht die hij verworven heeft door zijn successen als geslaagde aannemer en zakenman en duldt daarom heel weinig kritiek. Marie-Laure wendt haar blik van Harry af en kijkt weer naar buiten. De twintig meter hoge berkenbomen zijn in de herfst al hun bladeren verloren en verkeren nu in winterslaap. Zou haar relatie met Joseph ook in winterslaap gegaan zijn? Of is deze breuk definitief? Ze zijn nog nooit eerder uit elkaar geweest en nu hebben ze allebei een nieuwe partner. Als ze denkt aan de vrouw bij wie hij nu is, bijt Marie-Laure op haar onderlip tot het pijn doet. Brigitte Moons. Telkens zij in haar gedachten opduikt, voelt ze binnenin een vuur van woede oplaaien. Hoe kan Joseph zich zo verlagen? Ziet hij dan niet dat ze zijn ongeluk zal betekenen? Ze knippert met haar ogen als ze een hand op haar hand voelt en keert terug naar de werkelijkheid.

‘Waaraan of aan wie denk je?’, vraagt Harry met een onderzoekende blik.

‘Aan niets bijzonders’, antwoordt ze snel en ze staat op.

‘Kom, we moeten vertrekken.’

Harry blijft nog even zitten en lijkt zich af te vragen of hij moet doorvragen of niet. Na een korte aarzeling staat hij tot haar opluchting ook op. Terwijl Marie-Laure Geeroms haar winterjas aantrekt, blijft die blik in Harry’s ogen nog even in haar gedachten spelen. Dat leek haar geen bezorgde blik, geen blik van een geliefde die zich ongerust maakt omdat zijn vrouw verdacht stil is. Het leek eerder op een blik die verraadde dat hij wist waar ze aan zat te denken. Meer bepaald aan wie ze zat te denken. Een rilling loopt over haar rug als ze zijn hand neemt en met veel moeite tovert ze een geforceerde glimlach op haar gezicht.

3 Catfight

Op het dorpsplein rechtover het restaurant waar het Kerstontbijt straks zal doorgaan, staat politieagent Ronny Roels op dit vroege uur op zijn metgezel te wachten. Terwijl hij van links naar rechts loopt om warm te krijgen, realiseert hij zich dat er weer een jaar voorbij is sinds Kerstmis vorig jaar. Wat gaat de tijd toch snel. Hij werkt nu vijf jaar bij de lokale politie en die zijn werkelijk voorbij gevlogen. Nu hij al een week in verlof is, en veel tijd heeft gehad om na te denken, is hij tot de conclusie gekomen dat hij uiteindelijk toch iets anders wil doen met zijn leven. Zijn loon is niet van die aard dat hij daardoor eeuwig bij de politie wil blijven. Ook de spanning verbonden aan politiewerk, die er aanvankelijk wel was, is geleidelijk verdwenen. De zoveelste burenruzie in het dorp kan hem niet meer boeien, de saaie jacht op verkeersovertreders evenmin, het zijn verplichte nummertjes geworden. Uren in een combi zitten wachten tot er iemand voorbijrijdt die de maximumsnelheid niet respecteert. Soms met twee in de combi, dan valt het nog tamelijk mee, afhankelijk van wie bij hem zit. Soms zit hij er alleen, en dan slaat de verveling keihard toe. Dan begint hij te dromen van een andere toekomst, samen met Melissa, zijn vriendin. Met haar wil hij verder in het leven, dat is zo klaar als een klontje. Ze zijn als een sleutel en een slot, ze passen perfect bij elkaar. Hij heeft dan ook niet gearzeld om ja te zeggen toen Melissa subtiel opperde dat ze eventueel zouden kunnen gaan samenwonen. Hij heeft er geen gras over laten groeien en is onmiddellijk op zoek gegaan naar een huis of een appartement in het dorp dat ze zich kunnen veroorloven. Het is Melissa die dolgraag in het dorp zou willen blijven. Dicht bij

haar ouders en haar vriendinnen, in haar vertrouwde omgeving. In se heeft Ronny daar geen probleem mee maar hij zou even goed in een stad kunnen gaan wonen. Dat lijkt hem overigens veel spannender omdat daar veel meer mogelijkheden voor hen zijn dan hier in dit kleine dorpje. Tot twee weken geleden kwam hij in zijn zoektocht steeds van een kale reis terug tot hem per toeval een aankondiging was opgevallen van een nieuwbouwproject. Dat project omvat volgens de schreeuwerige affiche twaalf prachtige appartementen met ruim terras die net buiten de grenzen van het dorp gebouwd zullen worden. Van vrienden had hij vernomen dat je op dergelijke aankondigingen heel snel moet reageren want er is enorm veel vraag naar nieuwbouwappartementen, zowel door potentiële bewoners als door investeerders. Onmiddellijk had hij naar de projectontwikkelaar gebeld en gemaïld om zijn interesse te bevestigen. Tot zijn ontgoocheling kreeg hij snel te horen dat er al verscheidene mensen hem vooraf gegaan waren en dat ze gingen nakijken of hij eventueel nog in aanmerking kon komen. Twee nagelbijtende uren later had hij dan toch de bevestiging gekregen dat hij geluk had en dat hij nog een keuze kon maken tussen twee appartementen, de laatste twee die nog vrij waren. Hij had een gat in de lucht gesprongen en had Melissa meteen gebeld. Ze was net zoals hij in de wolken en ze zagen het allebei al helemaal zitten. Tot gisterenochtend, toen hij een korte e-mail van de projectontwikkelaar had ontvangen waarin gemeld werd dat de twee laatste appartementen opgeëist waren door de aannemer zelf. Die is daartoe blijkbaar gemachtigd omdat het zo contractueel overeengekomen is tussen de twee partijen. Ronny kan het niet laten om luidop te vloeken terwijl hij in de kou blijft ijsberen op het dorpsplein. Toen hij die e-mail had

gelezen, en zijn ogen niet kon geloven, was hij heel kwaad geworden, en heeft hij de projectontwikkelaar gebeld. Het meisje dat daar werkt, wist niet wat haar overkwam toen hij al zijn woede en zijn frustratie tegen haar uitte aan de telefoon. Ze verontschuldigde zich en zei dat het haar speet maar dat ze hem momenteel geen enkel alternatief kon bieden. Toen hij wanhopig aandrong op een oplossing, en dreigde met het bekend te maken op sociale media, wees ze hem er fijntjes op dat hij geen recht heeft om verdere stappen te ondernemen aangezien het allemaal contractueel waterdicht geregeld is. Toen hij onverrichterzake had ingehaakt, realiseerde hij zich dat zijn droom in stukken uiteen geslagen was. Vandaag zal hij het moeten vertellen aan Melissa maar daar ziet hij erg tegenop. Hij kan zich haar verdrietig gezichtje al zo voor de geest halen. Om dat te vermijden, heeft hij besloten om het toch nog niet op te geven. Hij is van plan om straks de aannemer in kwestie, Joseph Kambila, erover aan te spreken. Hij heeft van de uitbater van het restaurant gehoord dat die ook op het Kerstontbijt zal aanwezig zijn. Ronny kent die man, het is een nogal bekend figuur in het dorpsleven die overal lijkt op te duiken waar zaken te doen zijn. Hopelijk staat hij open voor een gesprek. Het is hem alleszins aangeraden, want Ronny wil tot het gaatje gaan om zijn doel te bereiken. Hij staat intussen te trillen op zijn benen van de kou en wil net binnen gaan in het restaurant als hij de auto ziet aankomen van zijn vriend Leo. Net als hijzelf komt Leo naar dit ontbijt omdat hun zaalvoetbalploeg gesponsord wordt door René, de eigenaar van het restaurant. Op die manier doen ze iets terug voor hun geldschieter.

‘Hey Ronny, sta je hier al lang?’, roept Leo goedgehumtst als hij uitstapt. Ronny ziet zijn vriend naar hem toe komen en vraagt

zich af hoe het in godsnaam mogelijk is dat deze er altijd zo goed uitziet, zelfs in deze donkere wintermaanden. Met zijn felblauwe ogen en lang blond haar is hij een echte vrouwenmagneet, en dat is al zo sinds hun jeugd die ze samen doorbrachten.

‘Veel te lang’, antwoordt Ronny naar waarheid.

‘Kom, we gaan naar binnen.’

Als ze het restaurant binnenstappen, geeft Leo zijn vriend een por.

‘Wat denk je, gaan we ze zien vechten? Wordt het een catfight?’

Ronny weet heel goed waar Leo op doelt: de rivaliteit tussen Brigitte Moons en Marie-Laure Geeroms. Het is al enkele keren tot een bitsige confrontatie tussen die twee gekomen, zelfs in die mate dat Ronny eenmaal opgeroepen werd om de orde te herstellen.

‘Nee, ik denk het niet’, antwoordt hij.

‘Je kent haar even goed als ik want jullie zijn toch ook samen geweest?’

‘Leo, wij waren nog tieners. Het was niet meer dan kalverliefde.’

‘Ja, dat zeggen ze allemaal. Ik zie je soms nog haar kijken hoor.’

‘Wie kijkt er niet naar Brigitte? Ze is nu eenmaal knap, dat ga je toch niet ontkennen?’

‘Nee, dat niet. Alleszins, op deze vredige feestdagen gaan die twee dames het toch niet wagen om ruzie te maken? Zouden ze de strijdbijl niet begraven hebben voor één dag?’

Leo werpt hem een veelbetekenende blik toe, schudt zijn hoofd en ze stappen een voor een de weldadige warmte van Den Vollen Buyck binnen.

4 De schok

De gasten ervaren dat het allereerste Kerstontbijt van het dorp geen daverend succes is qua opkomst want er zijn voorlopig slechts drie tafels bezet. René Cobbaut, de uitbater, verzekert hen echter dat er nog andere klanten onderweg zijn. Het dichtst bij de keuken zitten Joseph Kambila en zijn nieuwe vriendin Brigitte Moons. Twee tafels verder hebben Harry Nilson en Marie-Laure Geeroms plaats genomen. En tussen hen in, en dat is niet toevallig, als een soort buffer, zitten de gezworen kameraden Ronny en Leo. Iedereen zit nog na te rillen door de vrieskou en ze zijn dan ook zeer blij als chef René hen vraagt of ze koffie of thee wensen om zich op te warmen. Daarna verwelkomt hij iedereen op een overdreven formele manier en bedankt hen voor hun aanwezigheid. Het valt de gasten op dat hij daarbij steeds enige afstand bewaart van de tafel waar Joseph Kambila en Brigitte Moons zitten en dat hij hun blik lijkt te ontwijken. Voor de aanwezigen is dat geen verrassing want iedereen is op de hoogte van de problemen die er zich tussen de twee mannen in het verleden hebben voorgedaan. Na de warme dranken komt de ober aandraven met een magnum fles cava die hij zonder te talmen in de zaal ontkurkt en meteen ook uitschenkt in zes ranke champagneglazen. Dat zorgt voor een uitgelatenheid bij de gasten, vooral bij Brigitte Moons.

‘Waarom drinken wij thuis ook geen champagne?’, vraagt zij aan Joseph Kambila.

‘Ten eerste is dit geen champagne maar cava. Maar vooral, als je nu eens minder dure schoenen en kleren zou kopen, zouden we elke dag een fles champagne soldaat kunnen maken’, antwoordt Kambila plagend.

‘Wat? Wil je dan niet dat ik er goed uitzie? Hoe kan je nu zoiets zeggen, Joseph?’

‘Het was maar een grapje Brigitte’, grinnikt hij.

‘Weet je wat?’, vraagt hij. ‘Er liggen nog enkele mooie flessen in de koelkast. We zullen morgen de beste daarvan uitkiezen en die samen in bad helemaal uitdrinken. Wat denk je daarvan?’

Het idee van een warm bad, met veel badschuim, en met een zacht muziekje op de achtergrond, is heel verleidelijk in haar ogen maar toch is Brigitte Moons niet tevreden met het voorstel.

‘Ik bedoelde eigenlijk of we het niet regelmatig kunnen drinken, niet enkel bij speciale gelegenheden. Ik vind dat zo rijkelijk.’

Joseph Kambila werpt een snelle blik op het gezicht van zijn vriendin en merkt dat ze het blijkbaar meent.

‘Afgesproken’, zegt hij zonder er verder bij na te denken.

‘Vanaf morgen is het alle dagen feest ten huize Kambila-Moons.’

Brigitte Moons kijkt hem verrukt aan en ze klinken op hun nieuwe voornemen.

De eerste gerechten laten na de cava niet lang op zich wachten. Chef René heeft zijn uiterste best gedaan om er iets speciaals van te maken. Gerookte zalm van de lokale viswinkel, hopen croissants, vijf soorten brood, kleurig exotisch fruit, alles passeert de revue. Omdat het geen buffetformule is, draaft de graatmagere ober Jurgen op en neer van de keuken naar de gelagzaal. De gasten laten het zich smaken en de royale porties worden aan elke tafel naar binnen gewerkt. Vooral Harry Nilson doet zich te goed aan wat er opgediend wordt en draait zijn hand niet om voor nog een extra portie. Aan de tafel naast hem staat Joseph Kambila

moeizaam op en stapt steunend op zijn wandelstok weg, net als René met een Nespresso koffiemachine komt aanstappen. Hij plaatst het toestel op een lange tafel en laat iedereen weten dat ze zelf koffie mogen nemen, zonder enige beperking. Terwijl de gasten de eerste serie gerechten aan het verorberen zijn, heeft het keukenpersoneel even respijt. De ober maakt gebruik van deze gelegenheid om van het toneel te verdwijnen en in de deuropening van de keuken verschijnt een tiener die heel even in de zaal rondkijkt. Daarna verdwijnt hij weer in de keuken.

‘Wie is dat?’, vraagt Leo Suys die de jonge kerel opgemerkt heeft.

Ronny haalt zijn schouders op.

‘Dat weet ik niet. Een keukenhulpje misschien, of een afwasser.’

‘Hier werkte toch een andere jonge gast? Het neefje van René?’

‘Ja, dat klopt. Misschien is die op skiverlof en heeft René een vervanger moeten zoeken.

‘Dat kan. Zou René ons team blijven sponsoren denk je?’

‘Waarom niet? Hij doet dat al zo lang.’

‘Ja, maar hier komt toch niet zoveel volk meer als vroeger. Hopelijk verdient hij nog genoeg om ons nog te kunnen steunen.’

‘Ja, hopelijk wel. Hoe gaan we anders de sportzaal en de voetbaluitrustingen betalen?’

‘Inderdaad. Sorry Ronny, ik moet even een telefoontje doen.’
Leo staat op en stapt weg.

René Cobbaut komt op dat moment uit de keuken en stapt naar de tafel van Marie-Laure Geeroms.

‘Smaakt het, Marie-Laure? Is alles in orde?’

‘Ja hoor, René. Zoals gewoonlijk zou ik zeggen. Je hebt echt wel je best gedaan.’

Met een vluchtige blik op Brigitte Moons twee tafels verder, buigt de uitbater zich naar de vrouw toe.

‘Je vindt het toch niet erg dat Joseph en Brigitte hier zijn?’

‘Jij nodigt toch uit wie jij wil’, wuift de vrouw dat weg.

‘Zo lang ik er niet mee moet praten, heb ik daar geen probleem mee’, voegt ze eraan toe.

De uitbater knikt tevreden en gaat de keuken binnen.

Een tweede reeks gerechtjes wordt even later aan tafel gebracht en de gasten tasten toe.

‘Leo, wil je iets doen voor mij?’, vraagt Brigitte Moons even later aan Leo Suys die er net aankomt.

‘Kan je alsjeblieft even gaan kijken naar Joseph? Hij voelt zich niet zo goed vanochtend en ik ben een beetje ongerust.’

‘Heb je gezien waar hij naar toe gegaan is?’

‘Nee. Maar in de keuken zal hij alvast niet te vinden zijn gezien zijn moeilijke relatie met René. Ik heb hem ook niet naar buiten zien gaan.’

Ze staat op en kijkt naar de jassen die aan de kapstok in de gang hangen.

‘Zijn jas hangt daar tussen’, wijst ze. ‘Dus als hij naar buiten is gegaan voor een frisse neus, is hij alleszins terug binnen.’

‘Ik ben al weg’, antwoordt Leo en hij voegt de daad bij het woord.

Even later komt hij fronsend terug.

‘Brigitte, Joseph voelt zich blijkbaar echt niet lekker. Ik hoorde hem braken in een toilethokje, dus dat is niet goed.’

De vrouw schrikt en bedankt hem.

‘Dan is het beter dat we naar huis gaan. Ik ga René verwittigen. Wat jammer toch.’

Brigitte Moons staat op en begeeft zich naar de keuken.

Aan de tafel naast haar heeft Ronny zijn buik rond gegeten. Hij heeft besloten om straks een praatje te gaan maken met Brigitte Moons. Wat Leo daarnet buiten tegen hem zei, heeft daar alles mee te maken. Zijn vriend heeft het duidelijk door dat hij Brigitte nog steeds een heel aantrekkelijke vrouw vindt.

Als ze naar haar tafel is teruggekeerd, spreekt hij haar dan ook aan.

‘Hey Brigitte, hoe gaat het met jou?’, vraagt hij met oprechte interesse.

‘Met mij goed. Maar Joseph voelt zich niet lekker.’

‘Is hij ziek?’

‘Ja, ik denk het wel. Leo is even gaan kijken en hij vertelde me dat hij hem hoorde braken.’

‘Oei, dat is niet goed. Hopelijk zal hij zich snel beter voelen.’

‘Ja, hopelijk wel. We gaan straks naar huis.’

Ronny beseft dat het niet het moment is om een gesprek te beginnen en druipt dan maar af.

Hij stapt weg, trekt zijn jas aan om even een luchtje te gaan scheppen.

Na een tijdje wenkt Brigitte Moons Leo Suys aan de tafel naast haar.

‘Leo, sorry hoor, maar wil je nog eens gaan kijken of alles wel goed is met Joseph? Hij is nu toch al lang weg. Ik vind dat niet meer normaal.’

‘Ik ga nog eens kijken’, zegt Leo en hij springt recht. Ze ziet hem weer de herentoiletten gaan en tot haar verbazing heel snel weer naar buiten komen. Ze schrikt als Leo niet naar haar terugkeert maar naar zijn vriend Ronny die intussen terug aan tafel zit.

‘Leo, wat is er?’, vraagt Ronny als hij Leo voor zich ziet staan.

‘Je bent lijkkbleek. Voel je je niet goed?’

‘Hij is dood’, stamelt Leo. ‘Ik denk dat hij dood is.’

Ronny wil net een hap nemen van een stukje taart als hij hem dit hoort zeggen.

‘Leo, wat zei je? Wie is er dood?’

‘Joseph.’

Daarop springt Ronny geschrokken recht.

‘Waar is hij, Leo?’, vraagt hij en hij neemt zijn verbouwereerde kameraad bij de schouders. Leo kijkt hem verdoofd aan en geeft geen antwoord op zijn vraag.

‘Ik heb niets gedaan, Ronny. Hij lag daar toen ik binnenkwam’, zegt hij stilletjes. Ronny schudt de man door elkaar en herhaalt zijn vraag terwijl hij de blikken van de andere gasten op hen voelt.

‘Waar is hij, Leo? Zeg het me.’

Aan de twee andere tafels in het restaurant merken ze dat er iets ernstig aan de hand moet zijn. Brigitte Moons, de vriendin van Joseph Kambila, is al opgestaan en komt met een angstige blik op hen af.

‘Wat is er, Leo?’, vraagt ze met een klein stemmetje.

‘Is er iets met Joseph?’

Leo richt zich tot Ronny en neemt hem bij de schouders.

‘In de toiletten’, fluistert hij zijn vriend in het oor. ‘Ik deed de deur open en daar lag hij.’

‘Wat zeg je daar?’, vraagt Brigitte Moons bij wie een lichte vorm van paniek de kop opsteekt. Ronny rukt zich los van Leo Suys en stapt haastig weg. Leo kijkt hem met grote ogen na. ‘Leo, wat is er gebeurd? Is er iets met Joseph?’, vraagt Brigitte Moons met aandrang.

‘Brigitte, hij lag daar gewoon, ik heb er niets mee te maken’, zegt hij met een schorre stem. De vrouw slaat haar handen voor haar mond en kijkt hem met opengesperde ogen aan. De agent keert op zijn stappen terug en richt zich tot hen beiden.

‘Brigitte, het is beter dat ik even ga kijken. Ik laat je direct weten wat er aan de hand is. Leo, blijf jij even bij Brigitte alsjeblieft?’

Leo Suys, die nog steeds onder de indruk lijkt van wat hij gezien heeft, leidt een geschokte Brigitte Moons met veel moeite weg. Ronny is inmiddels het gangetje tussen de gelagzaal en de toiletten ingestapt en zwaait de deur naar de herentoiletten open. Daar blijft hij in de deuropening staan en werpt een blik naar binnen. Tot zijn ontzetting heeft Leo niet gelogen. Joseph Kambila, die daarnet op enkele meters van hem aan tafel zat, ligt in een soort foetushouding op de vloer, net naast de wasbakken. Een groter wordende plas bloed tekent zich af rond zijn hoofd. Zijn wandelstok ligt een paar meter verder. Ronny gaat de toiletten binnen, sluit de deur achter zich, en let goed op dat hij niets aanraakt. Hij gaat gehurkt zitten bij de zwarte man op de vloer en legt twee vingers op diens keel. Stilletjes hoopt hij dat hij het pulseren van de halsslagader zal voelen in zijn vingers. Na een halve minuut geeft hij het echter teleurgesteld op en schudt zijn hoofd uit onbegrip. Hij neemt zijn telefoon en belt de 100. Daar krijgt hij de melding dat ze onmiddellijk de MUG gaan sturen maar dat hij moet overgaan tot reanimatie indien hij daartoe in staat is. Indien hij die techniek niet machtig is, zal de telefoniste hem daarin begeleiden. Ronny bevestigt dat hij weet hoe hij het moet doen, haakt in en spoedt zich terug de zaal in. Daar ziet hij dat Leo uit alle macht de vriendin en ook de echtgenote van het slachtoffer probeert tegen te houden. Zij willen natuurlijk weten wat er aan de hand is. Ronny wendt zich tot Harry, de partner van Marie-Laure Geeroms, die Leo bijstaat om de vrouwen van de toiletten weg te houden.

‘Harry, kom mee, je moet me helpen.’ Harry knikt en komt naar hem toe.

‘Wat moet ik doen?’

Na nog een blik op Leo die op de twee wenende dames aan het inpraten is, gebaart hij dat Harry hem moet volgen. Ze gaan de toiletten in en hij sluit de deur achter zich.

‘Kom hier zitten’, zegt Ronny en hij wijst naar een plek ter hoogte van de borst van het slachtoffer.

‘Jij doet de hartmassage en ik de ademhaling. Het komt erop neer dat je je ene hand op de andere legt en zijn borst indrukt, verschillende keren achter elkaar. Ik zal wel stop zeggen als het genoeg is.’ Ronny draait de zwarte man op zijn rug en zet zich naast diens hoofd.

‘Klaar? Zet je handen in het midden van zijn borstkas.’

Harry gehoorzaamt met een bedrukt gezicht en als zijn kolenschoppen van handen op elkaar liggen, knikt hij naar Ronny.

‘Duwen maar’, beveelt Ronny en hijzelf start de beademing. Eerst is het wat onwennig maar al snel vinden ze een ritme in hun handelingen. Na enkele minuten hard labeur krijgen ze echter nog steeds geen enkele reactie. Met ferme tegenzin beslist Ronny dat het tot niets meer dient en dat ze ermee moeten stoppen.

‘Stop maar, ik vrees dat het niet zal lukken’, zegt hij buiten adem. Harry trekt snel zijn handen af van het dode lichaam en staat hijgend op. Hij kijkt nog eens naar het slachtoffer en mompelt dan dat hij naar Marie-Laure gaat.

‘Nee, Harry, wacht. We gaan samen naar buiten.’

Ronny staat zuchtend op en kijkt neer op de dode man. In dit kleine dorpje van slechts tweeduizend inwoners heeft hij tot nu toe nog niet veel doden gezien. Het doet dan ook heel vreemd aan om hier iemand te zien liggen waarmee hij

regelmatig een praatje deed en die een vaste waarde was in zijn kleine gemeenschap. Hij laat zijn blik over het slachtoffer glijden en beseft dat hij niets meer kan doen. Nu is het wachten tot de MUG arriveert. Intussen zit er niets anders op dan de vriendin en de vrouw van Joseph te confronteren en hen het slechte nieuws te geven.

5 De verleiding

‘Gaan we engelen maken in de sneeuw?, vraagt Kathleen en ze trekt aan de arm van haar huidige partner Lucas Daels, hoofdinspecteur bij de Federale Politie.

‘Engelen?’, antwoordt die verrast.

‘Ja, je weet wel, je achterover laten vallen in de sneeuw en dan met je armen en je benen vleugelbewegingen maken.’

‘Wat heb je daar nu aan?’, vraagt Lucas terwijl hij een glimlach niet kan onderdrukken vanwege het idee alleen al.

‘Kom’, zegt Kathleen enthousiast. ‘Trek je kleren uit.’

‘Wat?’, roept hij uit. ‘Toch niet naakt?’

‘Jawel, hier in onze tuin kan niemand ons zien.’

Lucas deinst achteruit en vraagt zich af of Kathleen meent wat ze zegt.

‘Dat niet alleen’, zegt hij fronsend. ‘Het is december en het is berenkoud buiten. Je gaat ziek worden hoor.’

‘En al die Scandinaviërs dan? Die doen dat constant en die zijn veel gezonder dan wij. Toe Lucas, doe niet zo flauw.’

Kathleen besluit het voorbeeld te geven, trekt haar dikke rode wintertrui uit en werpt die over een stoel.

‘Kathleen, het vriest buiten. Kunnen we niet gewoon even gaan wandelen?’ Kathleen bekijkt hem met een blik vol leedvermaak.

‘Saaie piet. Soms beklaag ik het me dat ik me in dit avontuur met een oudere man heb gestort.’

‘Hola, ik ben maar één jaar ouder dan jij hoor. Kom eens hier.’

Lucas wil haar vastnemen maar ze ontsnapt soepel aan zijn grijpende handen. Ze zet zich op een keukenstoel, schopt haar pantoffels uit en trekt haar kousen uit.

‘Als je niet mee gaat, dan ga ik alleen. En misschien doe ik het ook even in de voortuin. Dan hebben de burens weer iets om over te roddelen.’

Lucas staat haar te bekijken en is ervan overtuigd dat ze dat nog zou doen ook. Hij is nu al een tijd samen met Kathleen en geleidelijk aan is duidelijk geworden dat ze op seksueel vlak heel vrijgevochten is en dat is dan nog zachtjes uitgedrukt. Het was even wennen voor hem want haar grenzen liggen een pak verder dan de zijne. Geleidelijk aan hebben ze elkaar ergens halfweg gevonden. Maar soms daagt ze hem uit om weer een stapje verder te zetten, zoals nu bijvoorbeeld. Hij moet bekennen dat dit wel spanning en opwindning in hun relatie brengt.

‘Goed, ik doe mee. Maar enkel in onze achtertuin, oké?’ Kathleen knikt en haar bruine krullen dansen op en neer, iets wat hij altijd zo charmant gevonden heeft. Hij trekt zijn donkerblauwe politietruie uit, die hij aangetrokken heeft omdat hij van wacht is, plooit die netjes op en legt ze op de keukentafel. Dat is het verschil tussen hem en haar. Zij is een ongelooflijke sloddervos en hij is, nu ja een pietje precies. Niet zoveel dat het storend wordt, maar toch voldoende om enkele keren tot pittige discussies te leiden. Als hij aan zijn broeksriem begint te prutsen, en met een steelse blik toekijkt hoe Kathleen haar blouse uittrekt, hoort hij het geluid van zijn telefoon. Kathleen kijkt hem aan met een blik van ‘doe het niet’ en hij slaakt een diepe zucht.

‘Sorry, Kathleen, je weet dat ik wachtdienst heb, ik moet wel opnemen. Met een beetje geluk is het iemand anders en heeft het niets met het werk te maken.’

Lucas grijpt zijn gsm en neemt op. Hij voelt de blik van Kathleen in zijn nek en hoopt dat het een vriend is die belt, om het even, als het maar niet werk gerelateerd is. Maar zijn